

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa R.M.
przeciwko Ministerstwu [...]
o przywrócenie do pracy oraz o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 grudnia 2016 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 grudnia 2016 r., Sąd Okręgowy w W. w sprawach z powództwa R.M. przeciwko Ministerstwu [...] o przywrócenie do pracy, na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 listopada 2013 r., oraz apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 lutego 2016 r., zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w sprawie VIII P .../13 w ten sposób, że oddalił powództwo i obciążył powoda kosztami postępowania, zaś w sprawie VIII P .../15 oddalił apelację powoda.

W sprawie o sygn. akt XXI Pa .../16 Sady rozpoznające sprawę ustaliły, że R.M. od 1 stycznia 2001 r. był zatrudniony w pozwanym ministerstwie jako

pracownik służby cywilnej. 23 września 2002 r. został mianowany urzędnikiem służby cywilnej. R.M. wystąpił do Szefa Służby Cywilnej z wnioskiem o udzielenie urlopu bezpłatnego celem podjęcia pracy na stanowisku głównego specjalisty w departamencie Urzędu Marszałkowskiego Województwa [...]. Szef Służby Cywilnej udzielił urlopu bezpłatnego od 1 kwietnia 2003 r. na czas zajmowania wskazanego stanowiska. Kolejną decyzją Szef Służby Cywilnej z 1 lipca 2003 r. udzielił pracownikowi urlopu bezpłatnego na czas zajmowania stanowiska zastępcy dyrektora w wyżej wymienionej jednostce Urzędu Marszałkowskiego.

W związku z przekształceniami dokonanymi po stronie pracodawcy od 31 października 2005 r. pracownik był pracownikiem Ministerstwa [...], przebywającym od 1 kwietnia 2003 r. nieprzerwanie na urlopie bezpłatnym, wykonującym w tym czasie pracę na podstawie stosunku pracy w Urzędzie Marszałkowskim Województwa.

W 2006 r. zarząd województwa [...] powołał powoda na stanowisko członka rady nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. Po pewnym czasie R. M. został odwołany ze stanowiska członka rady nadzorczej w tej spółce i powołany na członka rady nadzorczej Spółki z o.o. G. W 2011 r. powód ponownie został powołany na stanowisko członka rady nadzorczej spółki Biuro [...]. Kadencja rady nadzorczej trwa 2-3 lata. Obecna kadencja skończy się prawdopodobnie w 2014 r.

R.M. z tytułu pełnienia tej funkcji otrzymywał wynagrodzenie, co uwzględniał w składanym corocznie pozwanemu oświadczeniu o stanie majątkowym.

W dniu 25 września 2012 r. Ministerstwo złożyło oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z pracownikiem bez wypowiedzenia, uzasadnione sprzecznością członkostwa w radzie nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej.

Pracodawca nie doręczył tego pisma pracownikowi, informując go o rozwiązaniu w świadectwie pracy.

Wyrokiem z 15 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo pracownika o przywrócenie do pracy, wskazując że nie doszło do rozwiązania stosunku pracy. 20 maja 2013 r. pracodawca poinformował pracownika o konieczności złożenia oświadczenia o stanie majątkowym według stanu na 31 grudnia 2012 r. 12 czerwca 2013 r. pracownik poinformował, że pełni funkcję

członka rady Biura [...] z o.o. Ministerstwo pismem z 25 czerwca 2013 r. poinformowało R.M. o rozwiązaniu bez wypowiedzenia stosunku pracy. W treści uzasadnienia wskazano, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest naruszenie przez R.M. obowiązku członka korpusu służby cywilnej, polegającego na niepodejmowaniu zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu oraz na przekroczeniu zakresu urlopu bezpłatnego w związku z podjęciem dodatkowych zajęć zarobkowych w postaci pełnienia funkcji członka rady nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. z siedzibą w G.

Natomiast w sprawie o sygn. akt XXI Pa .../16 ustalono, że R.M. od 1 stycznia 2001 r. był pracownikiem kolejno: Ministerstwa Rozwoju Regionalnego i Budownictwa, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Gospodarki i Pracy, Ministerstwa Rozwoju Regionalnego oraz Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju w Warszawie. W okresie zatrudnienia wykonywał pracę podreferendarza, ostatnio na stanowisku specjalisty. Na podstawie aktu mianowania z 23 września 2002 r. R.M. został mianowany urzędnikiem służby cywilnej.

Będąc pracownikiem Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, powód wystąpił do Szefa Służby Cywilnej z wnioskiem o udzielenie urlopu bezpłatnego celem podjęcia pracy na stanowisku głównego specjalisty w Departamencie Rozwoju Regionalnego i Przestrzennego Urzędu Marszałkowskiego Województwa [...].

W okresie od 1 kwietnia 2003 r. do 30 czerwca 2003 r. oraz od 1 lipca 2003 r. do 25 kwietnia 2015 r. przebywał na urlopie bezpłatnym udzielonym na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej. W związku z udzielonym urlopem bezpłatnym, Ministerstwo Infrastruktury i Rozwoju nie wypłacało R.M. w tym czasie wynagrodzenia.

W 2006 r. zarząd województwa [...] powołał R.M. na stanowisko członka rady nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. w G. Po pewnym czasie został on z tej funkcji odwołany, a następnie powołany na stanowisko członka rady nadzorczej G. [...] Sp. z o.o. W 2011 r. R.M. ponownie powołano na stanowisko członka rady nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. i z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie, którego to uwzględnił w składanym corocznie oświadczeniu o stanie majątkowym.

Pismem z 9 sierpnia 2012 r. Szef Służby Cywilnej - powołując się w tym zakresie na art. 80 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej - zwrócił się m.in. do dyrektorów Generalnych Ministerstw o przywiązywanie większej uwagi do rodzaju i charakteru zajęć zarobkowych, które zamierzają podejmować dyrektorzy generalni, wskazując, że dyrektor generalny urzędu nie traci statusu członka korpusu służby cywilnej, co oznacza, że nadal go wiążą obowiązki członka korpusu, w tym także dotyczące przestrzegania zasad etyki korpusu służby cywilnej. R.M. uznał, że nie jest adresatem tego pisma.

Pismem z 25 września 2012 r. pracodawca rozwiązał z R.M. stosunek pracy bez wypowiedzenia podając jako przyczynę, iż działalność jako członka rady nadzorczej Biura [...] Sp. z o.o. stoi w sprzeczności z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, zgodnie z którym urzędnik nie może podejmować zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu.

W dniu 15 kwietnia 2013 r. Sąd pierwszej instancji wydał wyrok oddalający powództwo w sprawie zainicjowanej przez powoda pozwem z 18 października 2012 r. (VIII P .../12) o przywrócenie go do u pracy na poprzednich warunkach w związku z nieskutecznym rozwiązaniem umowy przez pracodawcę. Uzasadniając Sąd Rejonowy stwierdził, iż złożone powództwo nie jest zasadne, gdyż w rzeczywistości nie doszło do skutecznego rozwiązania stosunku pracy łączącego strony. Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 5 sierpnia 2014 r. (w sprawie XXI Pa .../14) oddalił apelację.

Od maja 2014 r. R.M. objął funkcję członka w radzie nadzorczej Agencji [...] S.A. R.M. nie wystąpił do dyrektora generalnego o zgodę na powyższe.

W dniu 31 marca 2015 r. do Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju wpłynęło oświadczenie o stanie majątkowym R.M., z treści którego wynikało, że zgodnie ze stanem na 31 grudnia 2014 r. objął funkcję w radzie nadzorczej Agencji [...] S.A., co miało miejsce bez uprzedniego uzyskania zgody pozwanego.

Pracodawca oświadczeniem z 14 kwietnia 2015 r., doręczonym 21 kwietnia 2015 r., rozwiązał z R.M. umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy urzędnika. Przyczyną podaną przez pracodawcę było ciężkie naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej polegające na podjęciu zajęcia zarobkowego, tj. objęciu

funkcji członka rady nadzorczej Agencji [...] S.A., bez uzyskania zgody dyrektora generalnego pozwanego.

Sąd drugiej instancji uznał w tak ustalonych stanach faktycznych (które podzielił i przyjął za swoje), że apelacja wywiedziona przez pozwanego w sprawie XXI Pa ../16 zasługiwała na uwzględnienie, wobec czego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo, natomiast za nieuzasadnioną Sąd Okręgowy uznał apelację powoda wywiedzioną w sprawie XXI Pa .../16.

Swoje stanowisko Sąd odwoławczy uzasadnił tym, że Sąd pierwszej instancji błędnie uznał, że działalność powoda w radzie nadzorczej Biura [...] nie miała charakteru zajęcia zarobkowego w rozumieniu art. 80 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej. Zgodnie z przywołanym przepisem urzędnik służby cywilnej nie może podejmować zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu. Nie ulegało wątpliwości, że powód był urzędnikiem służby cywilnej, co jednoznacznie wynikało z aktu mianowania z 23 września 2002 r. Nie mogła również budzić wątpliwości okoliczność, że powód od 2011 r. pełnił funkcję członka rady nadzorczej spółki prawa handlowego za co uzyskiwał wynagrodzenie oraz, że na wykonywanie tej działalności powód nie uzyskał zgody dyrektora generalnego, ani nawet o zgodę tą nie występował. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na orzecznictwo sądów administracyjnych, w którym przyjęto, że pojęcie „zajęcie zarobkowe” obejmuje „wszelkie formy zatrudnienia połączone z uzyskiwaniem dochodów czyli działalność gospodarczą, stosunek pracy, stosunek służbowy oraz każdy rodzaj umowy cywilnoprawnej”, przy czym „należy też uwzględnić członkostwo w organach statutowych jakichkolwiek instytucji jeżeli jest to połączone z uzyskiwaniem dochodów pieniężnych stałych bądź okresowych. Zajęciem zarobkowym będzie też świadczenie pracy za wynagrodzeniem bez podpisania umowy, która precyzowałaby warunki wykonywanej działalności” (wyrok WSA w Szczecinie z 7 maja 2008 r., II SA/Sz 99/08, Legalis, a także wyrok WSA w Gliwicach z 28 października 2013 r., IV SA/GI 1104/12, Legalis).

Sąd drugiej instancji przyjął zatem, że powód pełniąc funkcję członka rady nadzorczej i uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie, wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego, wykonywał „zajęcia zarobkowe”, o których mowa w art. 80 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej. Wobec tego powinien on na ich wykonywanie, uzyskać

zgody dyrektora generalnego Ministerstwa.

Sąd odwoławczy uznał także, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że pracodawca składając powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia naruszył termin wskazany w art. 71 ust. 8 ustawy o służbie cywilnej. Opierając się na wyroku Sądu Najwyższego wydanym w sprawie II PK 64/15, którego wykładania prawa dokonana przez Sąd Najwyższy wiązała Sąd Okręgowy (art. 398²⁰ k.p.c.), bieg miesięcznego terminu z art. 71 ust. 8 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej należy liczyć odrębnie w stosunku do każdego kolejnego dnia utrzymującego się stanu naruszenia określonego w art. 80 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej obowiązku niepodejmowania zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu. Co za tym idzie termin wskazany w art. 71 ust. 8 ustawy o służbie cywilnej został zachowany przez pracodawcę.

Nietrafna okazała się również wykładania art. 113 ustawy o służbie cywilnej dokonana przez Sąd Rejonowy, bowiem dopuszczalne jest zwolnienie pracownika służby cywilnej bez konieczności wszczynania procedury dyscyplinarnej. Nie jest ona konieczna, nawet jeśli naruszył on swoje obowiązki wynikające z przynależności do korpusu.

Reasumując, rozwiązanie stosunku pracy z powodem było dokonane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Pozwany w oświadczeniu z 25 czerwca 2013 r. wskazał jasną i konkretną przyczynę zastosowania trybu dyscyplinarnego, tj. wykonywanie zajęć zarobkowych przez powoda bez zgody dyrektora generalnego urzędu. Okoliczności niniejszej sprawy potwierdziły, że powód zajmował stanowisko członka rady nadzorczej spółki prawa handlowego i z tego tytułu otrzymywał wynagrodzenie, a zatem wykonywał „zajęcie zarobkowe”. Nie uzyskał on jednak na wykonywanie tego zajęcia zgody dyrektora generalnego urzędu, ani o zgodę tą nie zabiegał. Jak z kolei wynika z art. 71 ust. 7 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia z winy urzędnika może nastąpić w razie ciężkiego naruszenia przez urzędnika podstawowych obowiązków członka korpusu służby cywilnej, jeżeli wina urzędnika jest oczywista. Nie ulega wątpliwości, że jednym z podstawowych obowiązków urzędnika służby cywilnej jest również uzyskanie zgody na

wykonywanie „zajęć zarobkowych” w myśl art. 80 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej. Przepis ten znajduje się bowiem w rozdziale 6 ustawy o służbie cywilnej zatytułowanym „Obowiązki członka korpusu służby cywilnej”. W niniejszym przypadku, w ocenie Sądu Okręgowego, powodowi można było przypisać winę umyślną. Powód miał bowiem świadomość, że jest zobowiązany do uzyskania zgody na wykonywanie obowiązków członka rady nadzorczej, jednakże o nią nie wystąpił. Nadto, biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że wina powoda w niedopełnieniu obowiązku uzyskania zgody na wykonywanie „zajęcia zarobkowego” była oczywista i nie podlegała dyskusji. Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie było uzasadnione i podlegało oddaleniu.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, dotyczące wykładni pojęcia „zajęcia zarobkowego”, które to zagadnienie nie doczekało się jeszcze wykładni Sądu Najwyższego, a powoduje jednocześnie rozbieżności w orzecznictwie sądów niższej instancji, bowiem w wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 listopada 2013 r., sygn. akt VIII P .../13 analizowano pojęcie „zajęcia zarobkowego” z uwzględnieniem wykładni celowościowej tego przepisu, tj. iż *ratio legis* tego przepisu było założenie, że wykonywanie zajęć ubocznych mogłoby przeszkodzić w należyтым pełnieniu obowiązków urzędnika służby cywilnej, a odpłatność wpływać na jego bezstronność, natomiast w wyroku Sądu Okręgowego w W. XXI Wydział Pracy z 20 grudnia 2016 r., sygn. akt XXI Pa .../16 oraz XXI Pa .../16 uznano, iż zajęciem zarobkowym jest „członkostwo w organach statutowych jakichkolwiek instytucji, jeżeli jest to połączone z uzyskiwaniem dochodów pieniężnych stałych, bądź okresowych”. Dodatkowo, dla uzasadnienia swojego stanowiska, Sąd Okręgowy powołał się między innymi na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 28 października 2013 r., sygn. akt IV SA/GI 1104/12 CBOIS nie dostrzegając, iż w tym właśnie orzeczeniu Sąd wyraził pogląd, iż „Oczywistym przy tym jest, że ewentualna dywidenda (czyli część zysku netto spółki kapitałowej przeznaczona do podziału pomiędzy

wspólników lub akcjonariuszy) nie jest zarobkiem (wynagrodzeniem)” oraz uznał, „iż powołanie przez stosowny organ na członka zarządu spółki tworzy tzw. stosunek organizacyjny pomiędzy spółką, a osobą powołaną, a stosunek ten charakteryzuje się tym, iż pomimo stworzenia więzi prawnej pomiędzy wymienionymi powyżej podmiotami, nie powoduje on w konsekwencji nawiązania stosunku pracy lub stosunku cywilnego, regulującego kwestię wykonywania czynności w imieniu spółki”...i w konsekwencji „nie mogło zostać ocenione jako niedopełnienie obowiązków służbowych, tym samym, nie mogło ono stanowić naruszenia dyscypliny służbowej wskazanej w art. 132 ust. 3 pkt 3 ustawy o Policji.”.

Ponadto wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „co wynika z przedstawionych w punkcie 2 skargi zarzutów wraz z ich uzasadnieniem”.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1. Oddalenie skargi kasacyjnej powoda w całości;
2. Zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych w wysokości dwukrotności stawki minimalnej opłat za czynności radców prawnych określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie

kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 czy też 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r.,

III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżący nie uzasadnił należycie istnienia przywołanego przez siebie zagadnienia prawnego oraz tego, że jest to zagadnienie istotne w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że fakt, iż sąd wyższej instancji ocenia pewne kwestie prawne odmiennie niż sąd pierwszej instancji rozpoznający tę samą sprawę nie świadczy o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego. Tego rodzaju rozbieżności podlegają bowiem kontroli w ramach zwykłego, dwuinstancyjnego postępowania sądowego, gdzie sądowi drugiej instancji przysługują uprawnienia do zbadania prawidłowości wykładni prawa dokonanej przez sąd niższej instancji i dokonania merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Dopiero wykazanie, że pomiędzy wyrokami różnych sądów tej samej instancji dane zagadnienie budzi rozbieżności może wskazywać na to, że jest to istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący jednak takich rozbieżności nie wykazał, ograniczając się do wskazania, że rozbieżności występowały pomiędzy wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy rozpoznające niniejszą sprawę, co jak już wyżej podniesiono, nie może świadczyć o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego.

Również powołanie się na wyrwane z całości uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego tezy, które nie mają żadnego związku ze stanem faktycznym niniejszej sprawy nie świadczy o istnieniu istotnego zagadnienia prawnego. Zauważyć bowiem należy, że, jak wynika z ustaleń poczynionych w sprawie, powód wykonywał funkcje członka rady nadzorczej za osobnym wynagrodzeniem, które ujawniał w oświadczeniach majątkowych, a nie jedynie za część dywidendy, która nie miałaby charakteru wynagrodzenia. Zatem wskazywane przez skarżącego tezy z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 28 października 2013 r., sygn. akt IV SA/GI

1104/12 nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Natomiast, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W skardze kasacyjnej nie wykazano, aby była ona rzeczywiście oczywiście uzasadniona. Skarżący w ogóle nie sformułował uzasadnienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając się w tym zakresie do odesłania do uzasadnienia zarzutu kasacyjnego. Należy zatem przypomnieć, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla

spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2016 r., V CSK 590/15, LEX nr 2042674 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130 i przywołane w nim orzecznictwo).

Skarżący w ogóle nie uzasadnił powoływanej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a zatem Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę na etapie przedsądu w ogóle nie mógł ocenić jej zasadności i konieczności przyjęcia jej do rozpoznania. Należało zatem uznać, że skarga kasacyjna w tym zakresie podlegała odmowie jej przyjęcia do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).